

[Vagn Bro.]

ninger af skorstenene. Det var jo tidligere sådan, at rensning skulle foretages 3 gange om året; nu foreslår ministeren i § 31 2 gange, og jeg er ærlig tilbøjelig til at synes, at hvis rensningen sker på en grundig måde, så er dette tilfredsstillende; det kniber meget med at få disse rensninger gennemført oftere.

Med hensyn til reglerne om brandsyn kunne jeg tænke mig, at man i loven fik præciseret, at brandinspektøren — jeg er ikke så helt sikker på, at det som ifølge lovforslaget skal være skorstensfejeren — skal tilse brandredskaberne. Der ofres meget på at anskaffe brandredskaber, og jeg må jo sige, at i mange tilfælde anbringes de i et hjørne af en lade, og når vi endelig skal bruge dem, er spindelvæv groet over dem. Det ville være udmærket, om vi fik alle disse ting virkelig efterset.

Det var de bemærkninger, jeg skulle gøre som indledning til en velvillig behandling.

Kryger: Når mit parti har ment det naturligt, at det ærede medlem hr. Vagn Bro som politimester beskæftigede sig med brandpolitiloven, som jo er et emne, som specielt ligger inden for disse rammer, så finder jeg det helt i sin orden.

Det foreliggende forslag til en byggelov for købstæderne og landet, som er fremsat af den højtærede boligminister, hører efter sit emne til den slags lovforslag, som i store kredse vil blive imødeset med forventning og interesse. Reglerne om byggeri er efterhånden blevet så udviklede, til dels forældede og spredt på så mange steder i byggelovgivningen, i byplanlove, bygningsvedtægter, brandpolitilove, sundhedsvedtægter, boligtilsynslovgivning o. s. v., at det er vanskeligt for enhver, der ikke ligefrem er ekspert, at få oversigt over, hvad han egentlig må eller ikke må.

Grundlaget for bestræbelserne for at tilvejebringe større ensartethed er den betænkning, der i 1955 er afgivet af bygge-
lovsudvalget af 1948, og som også danner

baggrunden for den højtærede boligministers lovforslag. Jeg har flygtigt sammenholdt kommissionsudkastet med ministerens forslag og har konstateret, at det sidstnævnte både i sin formelle udformning og i det store og hele med hensyn til det reelle indhold set med vore øjne betyder et fremskridt i forhold til kommissionsforslaget. Men dermed er jo ikke sagt, at forslaget ikke kan give os anledning til betragtninger af forskellig art. For det første må man spørge, om det er muligt at skabe ensartede regler for hele landets område, altså at tilvejebringe en virkelig landsbyggelov, og for det andet, hvorvidt det er muligt og i forbindelse hermed, hvorvidt det i lovforslaget er lykkedes at sammensmelte reglerne fra de forskellige særlove, og endelig melder sig også en række problemer vedrørende det reelle indhold af de bestemmelser, som forslaget fastsætter.

Jeg skal ganske kort fremsætte nogle bemærkninger vedrørende disse 3 hovedpunkter.

Hvad det første spørgsmål om forslagens geografiske anvendelsesområde angår, fremhæves det straks, at loven skal gælde for købstæderne og for landet uden for København og Frederiksberg. Dette hænger selvfølgelig sammen med, at der for København og Frederiksberg findes særlige, tidssvarende bygge-
love, men man synes samtidig at se bort fra, at den københavnske bygge-
lov reelt gælder i adskillige, navnlig større, kommuner i kraft af den bemyndigelse, som den københavnske bygge-
lovs § 75 giver ministeren til efter indstilling af vedkommende kommunalbestyrelse at stadfæste kommunale byggevedtægter, hvorved de københavnske regler helt eller delvis og med de ændringer, som det pågældende steds særegne kommunale og stedlige forhold gør tilrådelige, gøres anvendelige i de pågældende kommuner. Det er næppe rimeligt at bringe en ny lov til anvendelse, hvor sådanne tidssvarende bestemmelser allerede forefindes.

Men ganske bortset herfra vil en gennem-